

Skriduklaustur IJsland 2017

Vrijdag de 13^e (!) vertrek ik vanuit Amsterdam per auto naar Hirtshals, Denemarken; ik heb zo'n 1000 km te gaan om de volgende dag op tijd te arriveren voor de boot naar IJsland.

Het blijkt de uitzondering te zijn die de regel bevestigt; het is de enige dag waarop voorlopig alles volgens plan verloopt...

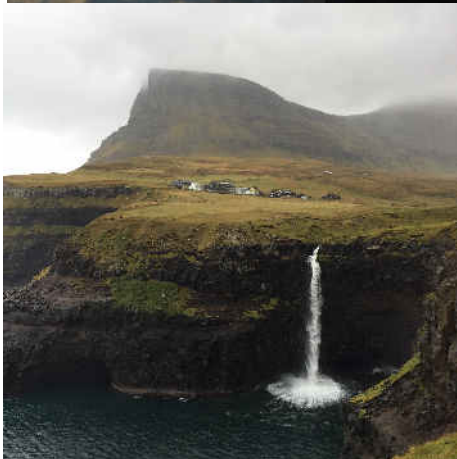
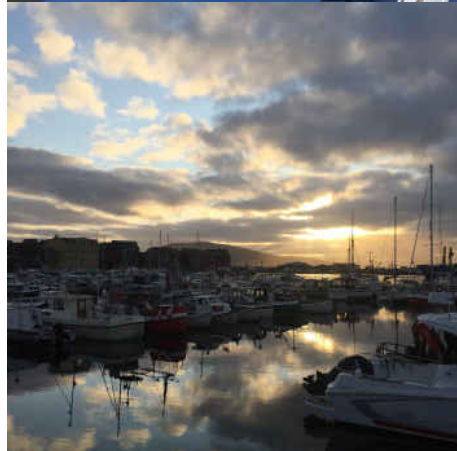
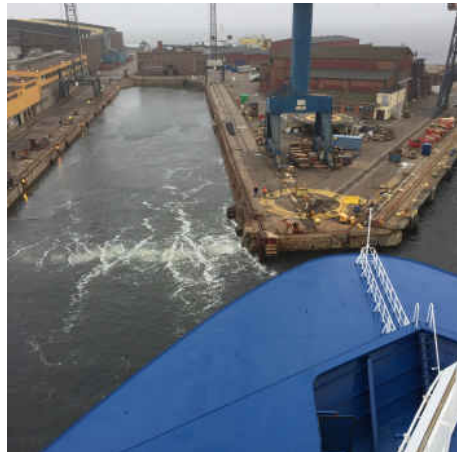
De boot heeft averij opgelopen en ik vertrek niet s middags maar kan pas diep in de nacht aan boord. In plaats van koers te zetten richting de Faeröer-eilanden gaan we richting droogdok in Zweden voor reparatie. Ook dat zit tegen en na anderhalve dag worden we met de bus naar Kopenhagen gebracht en naar de Faeröer gevlogen.

Zo groot als de verwarring voor vertrek, zo groots is de aanpak van de rederij nu duidelijk is wat te doen: een prima hotel en een autootje staan kosteloos tot m'n beschikking om de vijf dagen die ik hier zal verblijven (in plaats van de oorspronkelijke vijf uur) door te kunnen brengen.

Het zijn dagen die me als een soort 'minivakantie' in de schoot geworpen worden, de auto met al m'n materialen en werkbenodigdheden is immers aan boord gebleven. Het is het moment waarop ik los kom van de hectiek van alles organiseren en plannen voor vertrek en besluit het moment de regie te laten nemen.

En het is mooi, adembenemend op sommige plekken en toch ook een tikje ongemakkelijk omdat ik werktijd in rook op zie gaan... Wel formuleer ik in alle rust een nieuw werkthema:

'binnenwereld – buitenwereld'

het is de kapstok die ik zocht om verder te kunnen met een project waar ik enige jaren geleden een start mee gemaakt heb maar wat tot stilstand kwam omdat de lading en titel voor mij niet wilden samenvallen.

Een week later dan gepland arriveer ik in Seydisfjordur en rijd in dichte mist de pas over via Egilsstadir naar Skriduklaustur; 'my home away from home' voor de komende weken.

Het voormalige woonhuis van de IJslandse schrijver Gunnar Gunnarsson is inmiddels museum en biedt een appartement in een van de vleugels voor residencies. Een paradijs! Aan het eind van de herfst stopt het seizoen; sluit het museum en heb ik het rijk echt helemaal alleen. Het licht is prachtig en verandert snel; aan het eind van mijn verblijf zijn er nog maar zo'n 6 daglichturen per dag.

De eerste anderhalve week laat het weer het nog toe om wandelingen te maken in de wijde omgeving; ik fotografeer me suf en realiseer me dat IJsland haar eigen thema heeft: micro-macro. De landschappen zijn enorm en de details zijn prachtig.

De loods die ik tot m'n beschikking heb blijkt niet vorstvrij te zijn, een slechte combinatie met klei maar met wat aanpassingen kan ik ook in het appartement werken.

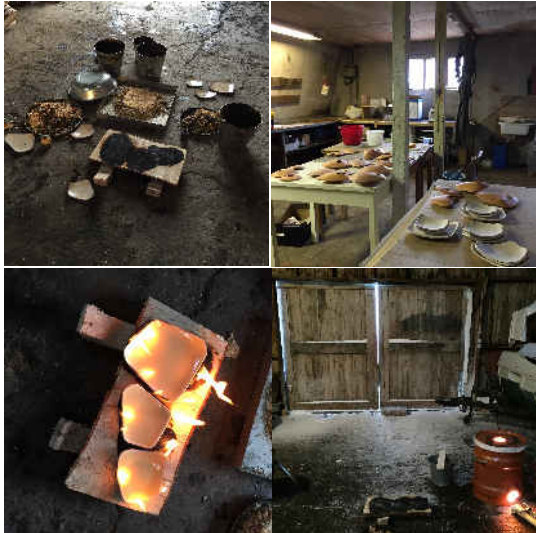
Stoken in de Rakuton kan gelukkig wel in de loods; het sneeuwt inmiddels en op sommige momenten niet zo'n klein beetje ook. Toch zijn er ook dagen dat ondanks de 1000 graden waarop ik stook het ook naast de oven in de loods echt heel koud is; -7 en windkracht 8 is een combinatie die de term 'windchill-factor' zelfs binnen nieuw leven in blaast ;-)

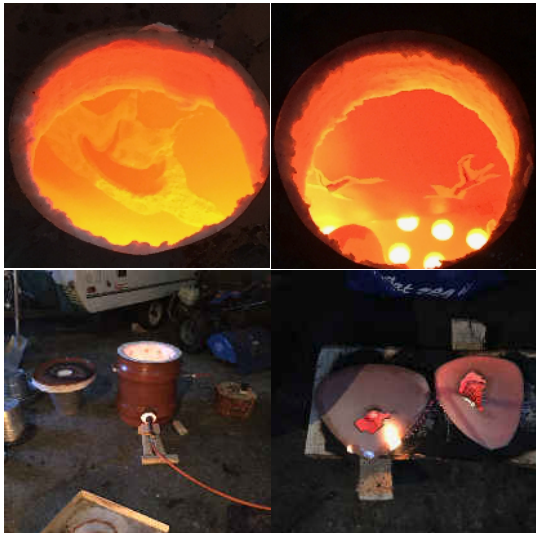
Terug aan de keukentafel en in de woonkamer; dat kan als je het rijk alleen hebt:

Aan het werk in de loods:

Lekker warm:

Poetsen voor de sneakpreview:

Aan het eind van mijn verblijf in Skriduklaustur richt ik een kleine sneakpreview in de galerie van het museum in; de tegenprestatie voor mijn verblijf is het achterlaten van een werkstuk en ik wil de directeur van het museum een goede blik op, en een eigen keuze uit mijn werk geven:

Een van de schalen die door mij zijn ingerookt met (IJslands) paardenhaar blijft achter in het appartement. De rest van het werk keert, aangevuld met wat ik de komende tijd zal maken, in 2019 terug voor een expositie in de galerie van het museum.

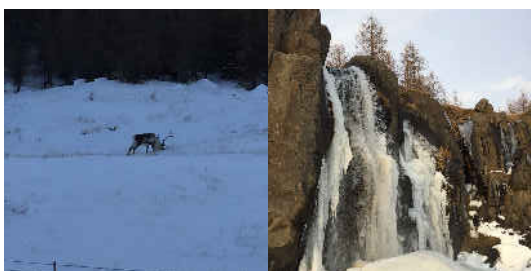
Tijd om op te breken, de reis eindigt bijna zoals ze begon: anders dan gepland. Het laatste weekend zit ik vast in een enorme sneeuwstorm en is de pas terug naar de boot gesloten: dicht gesneeuwd. Gelukkig zit er wat speling in mijn schema en is de weg daags voor vertrek weer vrij zo dat ik op tijd ben voor de boot.

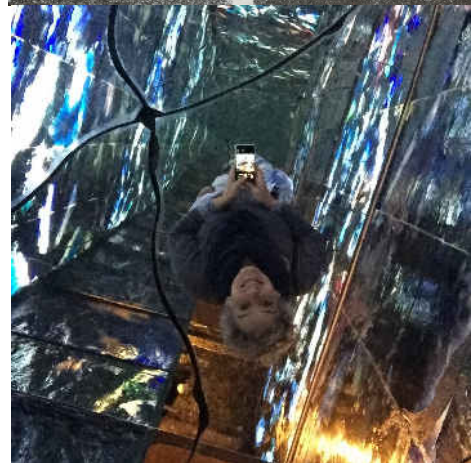
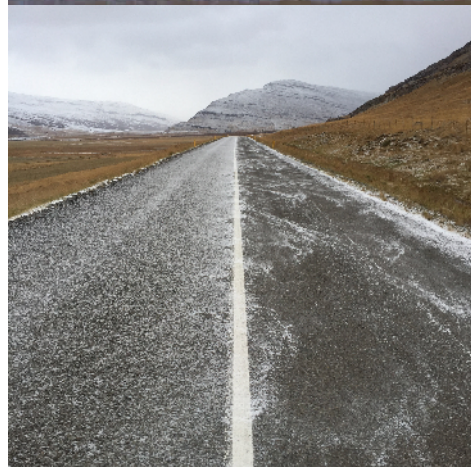
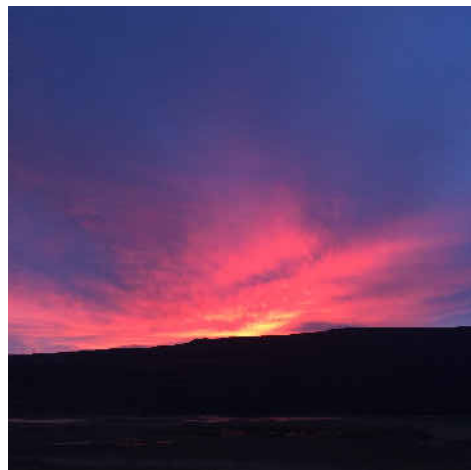
Terugkijkend op deze werkperiode in IJsland, voelt het als een enorm voorrecht om in staat gesteld te worden voor langere tijd op een prachtplek als deze te kunnen verblijven.

Tijd is een niet te onderschatten factor in het proces van naar binnen keren en je met een nieuwe blik op de buitenwereld te richten. Daarnaast is ruimte een factor die in IJsland ruimschoots voorradig is. Ook afstand creëren is zoals zo vaak m'n 'vriend'; niet alleen om mijn werk te kunnen beoordelen maar ook om de lopende processen in m'n eigen atelier van een afstand met een scherpere blik te kunnen beschouwen en (nieuwe) keuzes te kunnen maken. De vele indrukken en inzichten maken dat ik verder kan.

Ik ben dan ook veel dank verschuldigd aan Skuli Bjorn Gunnarsson van Skriduklaustur, Yvette Lau als steun en toeverlaat in Egilsstadir, Bas en Lucas Schweitzer voor de ruimte en het ter beschikking stellen van de auto en last but not least: de Gerbrandy Stichting voor het mede mogelijk maken van projecten als dit d.m.v. financiële steun.

Een laatste woord is voor Yuriko; maatje, collega, soulmate, voorbeeld, partner in crime, vriendin en helaas te vroeg overleden. Ik heb ze gezien! Rendieren. De sterren waren prachtig, net als het Noorderlicht, bevroren watervallen zijn magisch: je had er bij moeten zijn. Het is goed zo.

Marie-Anne Jongmans